



Marco Beentjes en
Esther Daniëls

De kunst van het weglaten

Het is een vreemde paradox. De beste tekstschrijvers zijn in de loop der jaren steeds minder woorden gaan gebruiken. Beelddenkers nemen de wereld over en daarmee ook het merendeel van de bladspiegel.

Plaatjes willen ze, plaatjes. Korte teksten, alsjeblieft, niet meer dan de essentie. Waar we vroeger ons geld verdienen met een goed beargumenteerde verhandeling of een uitgebreide brochure, drukken klanten ons steeds meer op het hart om vooral bondig te zijn. Geef ze een lekkere kop, die lezers, een verleidelijk intro en dan meteen de kernboodschap. Grijp ze bij hun lurven met een pakkende oneliner en houd ze stevig vast. In een tijdperk waarin de president van de Verenigde Staten de hele wereldorde omverwerpt met 140 tekens, waarin onze kinderen met hun ogen beginnen te rollen als je het gore lef hebt om ze een boek cadeau te doen, waarin de nuance sneuvelt op het bloederige slagveld van social media, is het woord vereenzaamd.

“Willen we meer of minder woorden?”,
riep de volksmenner.

“Minder! Minder!”,
scandeerde de menigte.

Wij, als stutters van de Nederlandse taal, houden het geschreven woord fier overeind. Ook in een beperkt aantal woorden. Echte tekstschrijvers hebben aan een half woord genoeg om het hele verhaal te vertellen. De ‘kunst van het weglaten’ is nog nooit zo belangrijk geweest. En dat, beste collega VOA-leden, is de naakte waarheid. <